

eller muligvis et led i en fremtidig privatiseringsfilosofi inden for det her område, som kunne dukke op andre steder. Vi har jo allerede set, hvordan man begynder at lave busselskaber og nu altså sygehusselskaber og andre, som skal overtage amternes funktioner. Det er vi ikke tilhængere af.

Ganske kort til slut: Vi støtter beslutningsforslag nr. B 16.

Sonja Albrink (CD):

I CD ønsker vi et ordentligt og velfungerende sundhedsvæsen, uanset om vi taler om primærsektoren eller sygehussektoren. Vi ønsker et ordentligt og velfungerende sundhedsvæsen, der yder god patientservice og behandling af høj kvalitet, og hvor adgangen til at få den nødvendige behandling er lige for alle og vederlagsfri.

Opgaverne skal i hovedsagen varetages af det offentlige, men gerne suppleret med de ydelser, der udbydes af private hospitaler. Forebyggelsen og en effektiv udnyttelse af ressourcerne skal sikre, at vi får mest mulig sundhed for pengene. Dette er noget af det grundlæggende i CD's syn på sundhedsområdet, og det kan næppe bekymre nogen.

Men vandene skilles af mere eller mindre ideologiske grunde, så snart man rører ved placeringen af ansvaret for den overordnede planlægning. Her mener CD ikke, at amterne har vist sig specielt velegnede. De har i for høj grad været optaget af selvforsyningshensyn og kasetænkning frem for af at samarbejde og samordne funktioner. Derfor har CD den opfattelse, at det overordnede ansvar ligger bedre i den centrale myndighed.

Det er et ømfindligt område, for så snart man bare rører ved de kommunale systemer, breder panikken sig øjeblikkelig. Men skulle dagens debat prikke hul i, at der åbnes for en bred og saglig diskussion om sundhedsvæsenets strukturproblemer, herunder også om amternes egenhed som administrativ myndighed, så bliver vi ikke grebet af panik i CD, tværtimod. Forslaget om Hovedstadens Sygehusfællesskab, der følger af aftalen mellem regeringen og de to hovedstadskommuner om økonomien i 1995, går et skridt i den retning, CD ønsker, selv om der stadig er tale om forankring i kommunal myndighed.

Hovedstadens Sygehusfællesskab kommer til at berøre omkring 20 pct. af landets sygehuskapacitet. Det er en ganske stor andel; og fører nyordningen til de forbedringer, som vi håber

og tror på, er her jo en model, som vil kunne få mere vidtrækkende betydning også ud over hovedstaden alene; det vil jeg ikke lægge skjul på.

Forslaget indeholder forventninger på en lang række punkter, som CD har været opmærksom på i det samlede sygehusvæsen. Det kan være med til at anvise nye muligheder og metoder, der kan skabe forbedringer også inden for de økonomiske rammer, altså bedre ressourceudnyttelse og mere sundhed for pengene. Kan Hovedstadens Sygehusfællesskab til sin tid opvise gode resultater, ville det være temmelig tåbeligt ikke at tage ved lære af opskriften. Det behøver i hvert fald ikke ligge som en skjult dagsorden bag forslaget.

I Jyllands-Posten fra den 25. september blev det sagt meget skarpt – og antydet i klare vendinger – at der bag forslaget skjuler sig en dagsorden, der kan få jordskælvsagtige følger for sundhedsvæsenet i det ganske land og for det amtskommunale system. Denne måde at anskue sagen på vil jeg overhovedet ikke acceptere. Det må være en ret og en pligt at tage både rammen omkring og indholdet i sundheds- og sygehusvæsenet op til en diskussion, uanset om der er nogle, der føler, at det amtskommunale system er gået for nær.

Begrænsninger i udgiftsvæksten har i mange år været et konstant krav. Det vil af mange grunde formentlig ikke ændre sig, men så meget mere anledning er der da til at lægge de fastlåste holdninger til side og interessere sig dybt for de instrumenter, der nu engang kan bruges, så sygehusvæsenet igen kan gøre sig fri af den lidet smigrende betegnelse: Det syge væsen, som man har set i store overskrifter dagligt i den seneste tid.

I Danmark har vi et højt ambitionsniveau om at være blandt de bedste internationalt – både vedrørende behandling, forskning og patientpleje. De ambitioner kan man ikke leve op til, hvis bevillingerne er det eneste instrument, man vil betjene sig af. Derfor må der tænkes om og tænkes nyt, for at man kan få den optimale planlægning, administration, organisering osv.

Alle skal ikke kunne alt. Derfor er det naturligt i et land af Danmarks størrelse at understrege Rigshospitalet som et flagskib, hvor den højeste ekspertise og de mest krævende specialer er samlet på ét sted. Det samlede Hovedstadens Sygehusfællesskab bliver kaldt et center for sundhedsvidenskab, behandling, forskning og uddannelse. Det står klart og utvetydigt i bemærkningerne til forslaget; men selv om den